

Událost a subudálost

„Událost“ nemá (a nemůže mít) svou totožnost (identitu) založenou na něčem, co je všem jejím fázím neměnně přítomné a co by bylo možno předmětně identifikovat. Jinak řečeno, totožnost události po celou dobu jejího průběhu nemůže být založena na ničem trvajícím, a to ani tehdy, když – jak ovšem bývá běžné – taková složitější až velmi složitá událost má svůj průběh vybudován (vystrojen) tak, že do něho jsou zapojeny nižší události, jejichž počátky nebo konce (nebo obojí) daleko přesahují trvání samotné super-události. Můžeme to říci tak, že konkretizujeme: onou superudálostí budiž organické tělo (ať už jednobuněčné nebo vícebuněčné). Žádný organismus se neobejde bez množství atomů, molekul, ovšem i buněk (ale ty právě teď nemáme na mysli, protože tam souhra celku je na první pohled komplikovanější). Téměř všechny atomy trvaly ve svém bytí již před počátkem zvolené superudálosti (organismu), a právě tak většina jich bude trvat ještě dlouho po jejím konci. Tyto atomy „se chovají“ při svém zapojení do organismu zřejmě trochu jinak, než jak se chovaly před počátkem organismu jakožto události, a jinak se budou chovat zase i poté, až z onoho sjednocení v organismus vypadnou (např. při vydechování nebo vyměšování apod.

(Písek, 130327-1.)